

arbejder, må det være klart, at en revision af bl. a. erhvervssygdomsbegrebet er stærkt påkrævet. Til sammenligning tjener rapportens oplysning sammesteds om, at det tilsvarende antal registrerede tilfælde af erhvervssygdomme i Norge for året 1970 var ca. 1.300. I Sverige var der i 1969 ca. 2.000 tilfælde.

Denne forskelsbehandling af danske arbejdere i forhold til deres svenske og norske kammerater skyldes bl. a., at ulykkesforsikringslovens liste over anerkendte erhvervssygdomme indeholder betydelig færre sygdomme end den tilsvarende norske og svenske liste.

Efter ulykkesforsikringslovens § 1 A, stk. 2, kan socialministeren administrativt ændre listen over anerkendte erhvervssygdomme. Forslagsstillerne mener derfor, at arbejdsgruppens første opgave må være at fremsætte forslag om sådanne udvidelser inspireret af listerne i Norge og Sverige.

Forslagsstillerne mener endvidere, at arbejdsgruppen i sine overvejelser med henblik på udarbejdelse af egentlige forslag til ændring af ulykkesforsikringsloven bl. a. bør medinddrage følgende punkter:

1. Lovens § 1 bør ændres, så den foruden at omfatte ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger af højst nogle få dages varighed også kommer til at omfatte sygdomstilstande, der skyldes de forhold, hvorunder arbejdet foregår, f. eks. rygskader m. m. på grund af forkert løfteteknik.

2. Lovens § 1 A om erhvervssygdomme bør ændres, således at listesystemet bortfalder. Loven bør med andre ord omfatte en hvilken som helst erhvervssygdom. Til erhvervssygdomme bør i øvrigt i princippet henregnes enhver sygdom, der blot i nogen grad er fremprovokeret af de forhold, hvorunder arbejdet foregår. Dette begreb må altså i langt højere grad end efter den gældende lov frigøres fra arbejderens arvelige dispositioner o. l.

3. Samtidig bør loven ændres således, at den både for så vidt angår ulykkestilfælde, skadelige påvirkninger plus erhvervssygdomme også omfatter transport til og fra arbejdet.

4. Formuleringen om bevisbyrdereglen i lovens § 1 B har i alt for mange tilfælde i praksis ført til et uacceptabelt resultat for arbejderne. Den eneste løsning på dette problem må derfor være en omvendt bevisbyrde. Arbejdsgiveren skal bevise, at sygdommen ikke har noget med arbejdsforholdene at gøre.

5. § 3, stk. 2, bør gennemgå en kraftig revision. Den absurde bestemmelse i første punktum om forset må fjernes. Bestemmelsen må i øvrigt nyvurderes bl. a. i lyset af den voksende konflikt mellem reglerne om arbejderbeskyttelse og akkordjageriet.

6. I følge § 32, stk. 1, er retten til erstatning begrænset til tilfælde, hvor forringelsen af erhvervs- evnen andrager 5% eller derover, hvilket i praksis har vist sig at føre til afgørelser, der er urimelige. Bestemmelsen bør derfor ændres således, at begrænsningen slettes, eller således, at grundlaget for vurdering af forringelsen af erhvervs- evnen revideres. I samme forbindelse må også nævnes, at forslagsstillerne ønsker en nærmere overvejelse af reglen i § 32, stk. 4, om 25 pct. nedsættelse af renten ved det fyldte 67. år.

7. § 36 bør ændres således, at betingelsen for kapitalisering af erstatningsbeløbet ved invaliditets- grader på 50 pct. og derover lettes noget. Dette kan f. eks. ske ved, at man foran ordet „omsættes“ ind- føjer ordene „helt eller delvis“.

8. § 46 bør ændres således, at det under ingen om- stændigheder kommer arbejderens til skade, at arbejds- giveren undlader at opfylde sin anmeldelses- pligt efter § 45.

9. Endelig mener forslagsstillerne, at loven bør ændres således, at den også kommer til at gælde erstatning for svie, smerte, lyde og vansir.

Bestræbelserne for at bringe dansk ulykkesfor- sikringslovgivning op på en tidssvarende standard må gå hånd i hånd med bestræbelserne for en for- bedring af miljøet på arbejdspladserne. Det er der- for vigtigt, at arbejdsgruppen holder kontakt med den tidligere omtalte arbejdsmiljøgruppe under arbejdsministeriet.